

Kosodrzewinę wprowadzono w latach 1900 - 1938. Zabieg ten miał na celu utrwalenie najwyższych wydm ruchomych, głównie Wydmy Czołpińskiej. Kosodrzewina zajmuje około 128 ha i występuje wyłącznie na Mierzei Łebskiej. Osiąga tu wysokość 0,5 – 3,0 m, a tylko wyjątkowo, w obniżeniach, aż 5 – 7 m i wtedy ma pokrój drzewiasty.

Flora krzewów, krzewinek i pnączy jest w SPN dość bogata, jednak zdecydowana większość gatunków trafia się jedynie na sporadycznych stanowiskach. Około ¼ składu stanowią krzewy obce geograficznie, które się nie rozmnażają. Mają one rozproszone stanowiska we wsiach, osadach, przy gruzach dawnych domów, niektóre zaś na cmentarzach.

Spśród krzewów rodzimych, większość rośnie bardzo rzadko lub rzadko, jak: głóg jednoszyjkowy, szakłak, czy wawrzynek wilczczyko, który jednak w ostatnich latach sukcesywnie powiększa liczbę stanowisk w Obwodzie Ochronnym Kluki.

Fot. Wawrzynek wilczczyko

Kilka krzewów jest względnie częstych, ale na żyzniejszych siedliskach, jak: leszczyna, trzmielina europejska, porzeczka czarna i czerwona, kalina koralowa oraz jeżyna. Jedynie kilka gatunków krzewów, rosnących masowo, spełnia w SPN dużą rolę ekologiczną. Na podłożu wilgotnym lub podmokłym pospolite są: kruszyna oraz wierzby – uszata i szara, a na wydmach – wierzba piaskowa. Na niektórych torfowiskach, w brzezinach bagiennych oraz w wilgotnym borze bażynowym bardzo bogate populacje ma woskownica europejska, tworząc zwarte zarośla. Jest to gatunek, którego południowa granica zasięgu przebiega właśnie przez Pomorze.

Do rzadkości należą pnącza: wiciokrzew pomorski na stanowiskach naturalnych, bluszcz - zajmujący siedliska naturalne i antropogeniczne oraz winobluszcz - notowany na siedliskach antropogenicznych

Dosyć częsta jest natomiast półpasożytnicza jemiola.

Fot. Jemiola na brzozie

SŁOWIŃSKI PARK NARODOWY

**LASY, CZYLI
DRZEWA,
KRZEWY,
KRZEWINKI
ORAZ PNĄCZA**

SŁOWIŃSKI PARK NARODOWY

ul. Bohaterów Warszawy 1A

76-214 Smołdzino

tel. (059) 81 17 204, 81 17 339

Ekosystemy leśne zajmują powierzchnię ok. 6 000ha, co stanowi 18,9% całkowitej powierzchni Parku.

Wiele spośród około 130 gatunków drzew, krzewów, krzewinek oraz pnączy to taksony obce dla Polski lub Pomorza, posadzone przy osadach lub miejscami w lasach.

Z drzew rodzimych, mających na Pomorzu naturalny zasięg, jedynie nieliczne budują drzewostany. Największe znaczenie, ze względu na niewielkie wymagania siedliskowe, ma sosna zwyczajna, która zajmuje 73,4% powierzchni leśnej. Ten iglasty gatunek drzewa rośnie na glebach od skrajnie suchych po podmokłe. Mniejszą rolę w lasach SPN pełni olsza czarna i brzozy – brodawkowata i omszona. Udział buka, dębu szypułkowego, jesionu i osiki jest niewielki.

Wśród gatunków liściastych własne drzewostany, o największej powierzchni, budują brzozy. Jako domieszka są one również spotykane w borach oraz olsach. Brzoza brodawkowata preferuje podłoże średnio wilgotne, w związku z czym rozpowszechniona jest przede wszystkim na południowym brzegu jeziora Łebsko (Kluccki Las oraz okolice miejscowości Gać i Żarnowska). Brzoza omszona woli natomiast podłoże podmokłe i w związku z tym częściej ją spotkamy na północnym brzegu tego zbiornika. Należy jednak pamiętać, że gatunki te często się ze sobą krzyżują, co może prowadzić do problemów z jednoznacznym oznaczeniem.

Olsza czarna buduje drzewostany na niewielkiej powierzchni Parku, są one jednak różnowiekowe, co wskazuje na dogodne warunki rozwoju. Ze względu na duże wymagania wilgotnościowe, olszyny zajmują tylko typowo podmokłe części Parku.

Fot. Ols

Najliczniej ols występuje nad jeziorem Łebsko, wzdłuż północnego brzegu oraz na południu w okolicach miejscowości Gać i Żarnowska. Olszę czarną można też spotkać w bardzo podmokłych fragmentach Kluckiego Lasu oraz na południowych brzegach jezior Dolgie Małe i Dolgie Wielkie.

Dąbrowy zajmują niewielkie powierzchnie na terenie Parku. Spośród wszystkich gatunków dębu w SPN dominuje dąb szypułkowy, ale dość często jest spotykany również dąb bezszypułkowy oraz, niestety coraz częściej, pojawia się inwazyjny dąb czerwony. Dąb szypułkowy jest także spotykany jako domieszka lasu bukowego oraz podrost w niektórych innych zbiorowiskach leśnych. Miejscami pojedyncze stare dęby samotnie tkwią wśród młodszych drzewostanów brzozowych lub olszowych. Względnie najlepsze warunki dla dębu panują w Kluckim Lesie. Odnawia się on tutaj dosyć intensywnie, podobnie jak w przydrożnych, śródpolnych, zaniedbanych rowach w okolicy Smoldzińskiego Lasu. Większość osobników pochodzi z zasiewu lub odrośli

Fot. Dąb szypułkowy

Fot. Dąb bezszypułkowy

Ze względu na niższe niż dąb szypułkowy wymagania siedliskowe, buk zajmuje w Parku zdecydowanie większą powierzchnię (ok. 37,5 ha). Oprócz buczyn gatunek ten tworzy domieszki w niektórych fragmentach borów sosnowych i w lasach mieszanych. Najlepsze warunki do życia buk zwyczajny znalazł w Kluckim Lesie, gdzie na dużej powierzchni tworzy lity drzewostan.

Odrębną grupę stanowią w SPN gatunki obce geograficznie, pochodzące z nasadzeń. Są to głównie drzewa i krzewy owocowe, krzewy ozdobne w osiedlach a ponadto kilka taksonów egzotycznych, wprowadzonych miejscami na tereny leśne lub wydmowe, jak: daglezja, świerk sitkajski, czy 3 gatunki sosny: wejmutka, smołowa i czarna. Na terenie SPN możemy również zaobserwować niektóre drzewa i krzewy rodzime dla flory Polski, ale obce dla Pomorza. Przykładem jest nie odnawiająca się kosodrzewina, czy odnawiające się miejscami dosyć licznie świerk i olsza szara. Świerka pospolitego nasadzono przede wszystkim na przełomie XIX i XX w. po południowej stronie jeziora Łebsko, stąd też jego obecny zasięg to głównie tereny Obwodu Ochronnego Żarnowska oraz północno – zachodnia część Kluckiego Lasu. Świerki na terenie Parku mają dobre przyrosty, jednak z czasem są one niszczone przez hubę korzeniową oraz kornika drukarza.

Fot. Drzewostan sosny czarnej